

ת"פ 61379/03/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 61379-03-22 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

כבוד השופטת רבקה גלט	בפני
המאשימה	בעניין:
מדינת ישראל	
ע"י ב"כ עו"ד אלימלך	
נגד	
פלוני	הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד שוחט	

גזר דין

העבירות

1. הנאשם הורשע על פי הודעתו, בעובדות כתב האישום המתוקן, בארבעה אישומים שעניינם עבירות אלימות כלפי מי שהיתה בת זוגו הנשואה לו, במשך שנה וחצי.

2. להלן תמצית העובדות על פי כתב האישום המתוקן:

על פי עובדות האישום הראשון, שהוא המאוחר בזמן, ביום 19.3.22 בשעת בוקר ביקשה המתלוננת מהנאשם שיסיע אותה לבית הוריה. הנאשם עשה כן, אך כשהבחין כי אינה עונדת את טבעת הנישואין, החזירה הביתה כדי שתענוד אותה, ולאחר מכן הסיעה. בהמשך אותו היום, ביקשה שיאסוף אותה מבית הוריה בחזרה. הנאשם עשה כן, אך הבחין כי אביה מסיע את גיסתה, על כן בערה חמתו על כך שהטריחה אותו להחזירה. כשהגיעו לביתם, הנאשם פתח את דלת הנוסע, חטף מידי המתלוננת את הטלפון שלה, משך אותה בשיערה וגרר אותה עד לפתח הבית. המתלוננת הצליחה להשתחרר ונמלטה בריצה. בשלב זה, הרים מנגל, הניף אותו לעברה, ומפאת חששה כי ישליך אותו לעברה, עצרה. הנאשם התקרב אליה, אחז בשיערה, סטר בפניה, אחז בחוזקה בשיערה, גרר אותה לתוך הבית, נעל את הדלת, השליך אותה לרצפה, ובעודה שרועה בעט בה באמצעות רגליו בכל חלקי גופה. כתוצאה ממעשיו, דם ניגר משפתה ומאפה והיא חשה שהיא מתקשה לנשום ומאבדת הכרתה. משהבחין בכך, חדל מתקיפתה, הביא לה כוס מים, הרים אותה למיטה, והותיר אותה שם. בהמשך, אמה של המתלוננת התקשרה אל הנאשם, והמכשיר שלו היה מונח בחדר השינה, אז ענתה המתלוננת לשיחה ומסרה לה כי הנאשם היכה אותה, והעבירה את הטלפון לנאשם. בתגובה, הנאשם ניתק את השיחה, אחז בחוזקה בכתפה, משך אותה בכוח לחדר השינה ודרש ממנה להתקשר לאימה ולומר שצחקה, אך המתלוננת סירבה, התיישבה על הרצפה ובכתה. כשביקשה לקום, אסר עליה הנאשם והורה לה להמשיך לשבת על הרצפה.

עמוד 1

בעקבות האמור, הגיעו לבית אביה של המתלוננת ושלושת אחיה, והחל דין ודברים עם הנאשם אשר בסיומו הם נטלו אותה עמם לבית הוריה. כתוצאה מן התקיפה נגרמו למתלוננת כאב ראש, חבלה בזרוע ימין, שריטה בלחי שמאל, ושיערות ראשה נתלשו. בהמשך, לאחר שנעצר הנאשם, עת שהה בתחנה, התייצג בפני השוטר בכזב בשמו של אחיו. בגין אירוע זה, הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), איומים, לפי סעיף 192 לחוק, והתחזות כאחר לפי סעיף 441 לחוק.

על פי עובדות האישום השני, בחודש ינואר 2022, במועד שאינו ידוע במדויק, שב הנאשם מעבודתו כשהוא עצבני, ופרץ וויכוח בינו ובין המתלוננת, אשר במהלכו אחז בשיערה ומשך בחוזקה בשיערה. בהמשך, בעט בבטנה ובפניה מספר פעמים, ולאחר מכן הניח לה. לאחר מכן, הלך למטבח, נטל סכין בשר גדולה, והניפה כשהלהב מופנית לכיוון המתלוננת. משראתה זאת, ברח לחדר השינה ונעלה עצמה למשך כחמש שעות. למחרת בבוקר, הנאשם דפק בחוזקה בדלת ואמר לה "תפתחי את הדלת אני לא יעשה לך כלום", וכשפתחה ביקש ממנה לא לספר למשפחתה. למתלוננת נגרמו סימנים כחולים ליד הפה, בבטנה ובעין השמאלית. בגין מעשים אלה, הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה לפי סעיף 382(ג) לחוק, ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

על פי עובדות האישום השלישי, כשבוע לאחר מכן, שב הנאשם מעבודתו כשהוא עצבני והלם בחוזקה בדלת הבית. כששאלה המתלוננת מדוע הוא עצבני, קילל אותה ואמר "מה אכפת לך". לאחר מכן, איים עליה כ אם היא רוצה שיפסיק להיות עצבני, שתיתן לו לחתוך אותה עם סכין ולאחר מכן ישלח את החתיכות להוריה. באירוע זה ובאירועים נוספים, איים הנאשם לשרוף באמצעות מצית את שיערה, וכן במהלך נישואיהם במועדים שונים, איים עליה באמצעות סכין, בפגיעה בגופה. בגין מעשים אלה, הורשע בריבוי עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק.

על פי עובדות האישום הרביעי, למחרת קרות האירוע הקודם, עת שהתה המתלוננת בבית, שב הנאשם עצבני, נטל מידי המתלוננת את הטלפון שלה, ושבר אותו בכך שניפץ את המסך. לאחר מכן, משך בשיערה, וסטר בפניה פעמים רבות. בהמשך שוב משך בשיערה, גרר אותה לחדר השינה, והטיח את ראשה בארון פעמיים. בשלב זה, נעל אותה בחדר יחד עמו, אמר לה ללכת לישון ונטל את המפתח. בבוקר המחרת, יצאה המתלוננת דרך החלון וברחה לבית הוריה, שם שהתה שלושה חודשים. בעת ששהתה שם, שלח הנאשם הודעות בהן כתב בין היתר כי אם לא תחזור הביתה הוא יירה בה, לא אכפת לו לירות גם בהוריה אם יהיה צורך, וכן שלח הודעה מוקלטת בה אמר: "בסדר, אני אראה לך, מה אני אעשה בך, רכב של סאמי (אחיה) אני הולך לשרוף. כתוצאה מן המעשים נגרמו למתלוננת נפיחות בלי ובראש. בגין מעשים אלה, הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה לפי סעיף 382(ג) לחוק, ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים, והנאשם עצור מאז יום 19.3.22.

4. הנאשם בחר להודות בכתב האישום המתוקן, לאחר שנשלמה פרשת ההוכחות בה העידו בין היתר המתלוננת והוריה, וכן נשמעו סיכומי התביעה.

5. אין לנאשם כל עבר פלילי.

טיעוני הצדדים

6. ב"כ התביעה הפנתה לכך שהנאשם בחר להודות בשלב מאוחר ביותר של המשפט, ולא חסך את עדות המתלוננת ובני משפחתה, כך שלא נחסך זמן שיפוטי רב. בטיעוניה הדגישה את חומרת העבירות שהיוו מסכת שלמה של אלימות רציפה כלפי המתלוננת על פני תקופה משמעותית, בראשית חיי נישואיהם, שהיתה אמורה להוות ירח דבש עבורה. עוד הפנתה לכך שלאחר האירועים האלימים, ברחה המתלוננת לבית הוריה או נלקחה על ידם לשם, אך הנאשם היה מפציר בה לחזור, ומבטיח הבטחות שלאחר מכן שב והפר באירועים אלימים חוזרים. נטען כי הנאשם לא בחל באלימות קשה, משיכות בשיער, גרירה, נעילת המתלוננת בחדר, ואיום בהצתת שיערה תוך שימוש במצית. נטען כי הנאשם ראוי לענישה חמורה במיוחד, ולא מתקיימים שום שיקולי שיקום. בעניין זה הפנתה ב"כ התביעה להחלטות שונות, ביניהן החלטת בית המשפט העליון שניתנה לאחרונה ברע"פ 2329/23 פלוני נ' מד"י (23.3.23), שם נקבע כי בעבירות אלימות כלפי בת זוג, אל לבית המשפט לבכר את הצד האלים ושיקולי שיקומו, אלא את קרבן האלימות ושלמות גופו, כמו גם שיקולי גמול והרתעה. לדעת התביעה, נוכח ריבוי האירועים, וכמותם הגדולה לעומת גזרי הדין אליהם הפנתה, יש לקבוע כי המתחם ההולם בגין מכלול האירועים נע בין 40 ל- 60 חודשי מאסר, ולהטיל על הנאשם עונש שלא יפחת מ-50 חודשי מאסר, ופיצוי בסך 25,000 ₪.

7. ב"כ הנאשם טען כי עמדת התביעה מוגזמת בחומרתה, והפנה לכך שהמתלוננת לא נזקקה לטיפול רפואי באף אחד מן האירועים, מה שמלמד לשיטתו על מינוריות. כמו כן, נטען כי העבירות התמשכו על פני תקופה קצרה יחסית, ולא על פני שנים כפי שאירע במקרים אחרים. נטען כי התביעה עותרת לעונש מופלג של 50 חודשי מאסר, אך בכל האסמכתאות שהוגשו מטעמה, נגזרו עונשים קלים בהרבה. לתמיכה בטענות, הגיש טבלת הפניות לענישה שהוטלה במקרים אחרים. לדעת ב"כ הנאשם, יש לקבוע כי המתחם ההולם הכולל לכתב האישום נע בין שנה לשנתיים מאסר. בעניין העונש המתאים, סבור ב"כ הנאשם כי יש להטיל על הנאשם עונש בתחתית המתחם, כיוון שאין לו כל עבר פלילי, ומדובר באדם נורמטיבי, שעבד באופן מסודר. עוד נטען כי אין לזקוף לחובת הנאשם את ניהול המשפט, שכן בסופו של יום הוא בחר להודות, ויש לכך משקל גם כלפי המתלוננת, שיודעת שהוא בסופו של דבר נטל אחריות. בסיום סיכומיו טען ב"כ הנאשם כי מדובר במאסרו הראשון של הנאשם ועל כן יש לנהוג כלפיו במידת הרחמים. בנוסף, הפנה לכך שאמו של הנאשם חולנית והוא זה שטיפל בה עד למעצרו. כיוון שהנאשם עצור מזה שנה, עתר ב"כ להסתפק בימי מעצרו.

8. הנאשם בדברו האחרון בחר לחזור על טענותיו לפיהן הוא עזר למתלוננת לפתור בעיה רפואית ממנה סבלה, וכשנשאל על ידי בית המשפט האם זהו דברו האחרון, הוסיף: "כשבית המשפט שואל האם זה הדבר האחרון שאתה רוצה להגיד למול כל העבירות שבצעת כלפי אשתך, אני מצטער אני רואה את כמות התלונות האלה, מוגזמת. אני מצטער".

מתחם העונש ההולם

כפי שהודגש לא אחת, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף ובע"פ 3011/17 פרץ נ' מד"י (31.1.19) נאמר:

בית משפט זה עמד, וחזר ועמד, על החשיבות העליונה של מיגור תופעת האלימות נגד נשים על ידי בני זוגן, בין השאר באמצעות ענישה מחמירה ובלתי מתפשרת. לפני למעלה מעשור ציין השופט אדמונד לוי ז"ל את הדברים הבאים:

חדשות לבקרים אנו מתבשרים על גבר נוסף שחבל בבת-זוגו, ולא מעטים הם המקרים שהתקיפות הסתיימו במותה של הקורבן. את הרוח הרעה הזו יש לעקור מן השורש, ומקום שהסברה וחינוך לא עושים את שלהם, מצווה בית המשפט לתרום את תרומתו בדרך הענישה שינהיג (ע"פ 618/06 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (19.3.2007)).

חברתי, השופטת ענת ברון, ביטאה רעיון דומה בדברים נכוחים שנכתבו זה לא מכבר: ההיקף הוא עצום, ועם זאת - את סימני האלימות נושאת כל אחת מקורבנות האלימות על גופה, בבשרה, ובנפשה כשהיא לגמרי לבדה. ולא פעם כאשר היא כבר מוצאת בתוכה את תעצומות הנפש הדרושים לה על מנת למלט נפשה מן המתעלל, היא מוצאת שחיצי ביקורתה של המשפחה והסביבה הקרובה מופנים דווקא כלפיה. במצב דברים זה, נשים רבות נתקלות בקושי ממשי לגדוע את מעגל האלימות נגדן, ואף להתלונן לא יעזו. ענישה הולמת ומרתיעה בעבירות מסוג זה, כבמקרה דנן, יש בה משום הכרה בהשפלה ובמצוקה הנוראה שחוה אישה הנתונה לדיכוי ואלימות מצד בן זוגה; כמו גם העלאת המודעות לתופעה של אלימות נגד נשים, שהיקפה כאמור ניכר ומדאיג (ע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.12.2015)).

ואכן, השנים חולפות, נדמה לנו שאנו צועדים קדימה לעבר עולם מתקדם ושוויוני יותר, ואולם, לדאבון הלב, בתחום האלימות נגד נשים מצד בני זוגן וקורבניהן עולם כעוולתו נוהג.

במצב דברים זה ענישה מחמירה נגד בני זוג אלימים הייתה ועודנה צורך השעה, ועובדה מצערת זו מפחיתה את המשקל שניתן לייחס לשיקולי ענישה אחרים, כדוגמת נסיבותיו האישיות של המערער.

10. מנעד הענישה בעבירות אלימות כלפי בת הזוג הוא רחב ביותר, שכן המציאות מזמנת לנו אינספור עלילות המתרחשות לרקע מערכות יחסים מורכבות וחד פעמיות, בהן נוטלים חלק אנשים שנסיונותיהם שונות ממקרה למקרה. עם זאת, מן המפורסמות הוא כי ככלל, נוהגים בתי המשפט להחמיר בנוגע לעבירות אלו, בייחוד כשעולה כי מדובר במסכת מתמשכת של עבירות, ובמקום בו לא מתקיימים שיקולי שיקום משמעותיים. בעניין זה, אפנה על דרך

הקיצור למקרים רבים בהם הוטלו עונשי מאסר כבדים בגין אלימות כלפי בת הזוג: רע"פ 1805/11 **שמחייב נ' מד"י** (7.3.11); רע"פ 8323/12 **שוקרון נ' מד"י** (19.11.12); רע"פ 10162/16 **ואקנין נ' מד"י** (23.1.17); רע"פ 977/16 פלוני נ' מד"י (10.2.16); ע"פ 4800/12 **סולומון נ' מד"י** (12.2.13); ע"פ (מח' מרכז) 23421-06-18 **פלוני נ' מד"י** (4.3.19); ע"פ (מח' מרכז) 60542-02-19 **נחום נ' מד"י** (21.5.19); ע"פ (מח' מרכז) 33944-12-09 **אלעביד נ' מד"י** (13.12.20); ת.פ 18261-12-10 **מד"י נ' מיצקו** (18.10.12); ת.פ 33944-12-09 **מד"י נ' סעדיה** (17.1.11); ת.פ 19585-06-15 **מד"י נ' סיבאני** (14.9.14).

11. לאחרונה ממש, ניתנה החלטת בית המשפט העליון ברע"פ 2329/23 **פלוני נ' מד"י** (23.3.23), שם הורשע הנאשם בשורת עבירות אלימות כלפי מי שהיתה בת זוגו על פני תקופה קצרה של כשנתיים. הנאשם תקף אותה בכך שדחף לעברה עגלת תינוק, ואיים עליה באופן חמור, וכששוחרר ממעצרו, הפר את תנאי השחרור. באירוע נוסף, תקף אותה עד שנחבטה ונפלה, ואף איים עליה בסכין. גם כשהיתה בתחנת המשטרה, איים עליה בטלפון. באירוע רביעי, דחף אותה לקיר כשהוא תחת השפעת אלכוהול, ונגרם לה חתך בראשה. בעניינו של אותו נאשם ניתנו תסקירים אך עלה כי אינו נוטל אחריות. כמו כן, עלה כי בעברו 11 הרשעות קודמות. בית המשפט קמא הטיל עליו 18 חודשי מאסר בפועל, אך הוא ערער על חומרת העונש. כב' השופט אלרון כתב בפסק דינו:

בית משפט זה עמד פעמים רבות על החומרה של עבירות אלימות בתוך המשפחה, ושל עבירות אלימות כלפי נשים מצד בני זוג בפרט, אשר דומה כי הפכו בשנים האחרונות לחזון נפרץ במחוזותינו. בהקשר זה, ציינתי במקרה אחר כי:

"המדובר בתופעה חמורה ורחבת היקף, המחייבת הטלת ענישה מרתיעה, אשר בנוסף יהא בה כדי לשקף את הפגיעה הקשה שחוות נשים ממעשי אלימות המופעלים עליהם מצד בן-זוגם, בסביבה שאמורה להיות סביבתן הבטוחה והמוגנת" (ע"פ 5307/17 חלאג' נ' מדינת ישראל, פסקה 15 [פורסם בנבו] (12.7.2018)).

בענייננו, המבקש הכה את המתלוננת - אז בת זוגו - מספר פעמים, באירועים שונים ולאורך זמן רב. הוא נהג כלפיה באלימות מילולית, ירק עליה, איים להרוג אותה ולהתאבד, והזהיר כי היא "תצטער" על שפנתה לרשויות לעזרה. אף כאשר בית המשפט קבע שעל המבקש להישאר במעצר בית בשל מסוכנותו ולמען ביטחונה של המתלוננת, התעלם מכך המבקש במופגן וחזר לביתו. גם כיום, שנים לאחר שהסתיים הקשר בינה למבקש, המתלוננת עודנה חוששת ממנו ודואגת לשלומה ולשלומה של בת זוגה הנוכחית...

ניסיון החיים מלמד שכאשר גבר נוהג באלימות כלפי בת-זוגו בהווה או בעבר, אירועי אלימות ברף הנמוך יכולים להוות סמן מקדים לאירוע אלימות חמור שעלול להגיע עד כדי רצח. כאשר מדובר במספר אירועי אלימות או איומים חוזרים ונשנים - חשש זה גובר; וביתר שאת כאשר מדובר במי שנכון להפר תנאי מעצר בית שנקבעו על מנת להפחית ממסוכנותו.

את תרחיש האימים שאנו רואים מתממש פעם אחר פעם - יש לגדוע באיבו. אל לנו לבכר את הצד האלים ושיקולי שיקומו אלא את קורבן האלימות ושלמות גופו, כמו גם שיקולי גמול והרתעה. נדרש אפוא ליישם מדיניות ענישה מחמירה בעבירות מסוג זה.

משכך, העונש שהוטל על המבקש מקל עמו עד מאוד. לו היה מוגש ערעור על קולת העונש לבית

המשפט המחוזי, אני סבור כי היה ראוי לקבלו...

12. מטעם התביעה הוגש אוסף עב כרס של גזרי דין אשר ניתנו במקרים חמורים, בהם דובר במסכת של אירועי אלימות חוזרים כלפי בת הזוג, אשר כללה לעתים מכות, אגרופים, בעיטות, והטחת הראש בקיר, תוך גרימת חבלות. במרבית המקרים הורשע הנאשם גם בעבירות איומים חמורות שליוו את האלימות הפיזית, לרבות איום באמצעות סכין או אקדח דמה, וכן בחלק מן המקרים כללה האלימות נטילת מכשיר הטלפון ושבירתו לצורך שליטה בבת הזוג. בחלק מן המקרים מדובר היה בנאשמים בעלי עבר פלילי מכביד, אך יש ביניהם כאלה שזו היתה הסתבכותם היחידה. במקרים שהוצגו, מצא בית המשפט לנכון לציין את החומרה המשמעותית של האירועים, והוטלו עונשי מאסר משמעותיים. לצורך הדוגמה - בגין 7 אירועי אלימות חמורים כמתואר לעיל, הוטלו 40 חודשי מאסר בת"פ 17281-10-21 **מד"י נ אלפה** (6.9.22); בגין 11 אישומים חמורים שכאלה, הוטלו 34 חודשי מאסר בת"פ 14196-04-21 **מד"י נ' סגל** (19.9.22); בגין 3 אירועי אלימות חמורים, אשר באחד מהם איום הנאשם לשרוף את המתלוננת כשמצית בידו, הוטלו 26 חודשי מאסר (ת"פ 7821-12-20 **מד"י נ' בן שושן** (28.2.22); בגין 6 אישומים שחלקם עוסקים באיומים בלבד, הוטלו 24 חודשי מאסר בת"פ 58994-12-21 **מד"י נ' אביקזר** (13.2.23).

13. ב"כ הנאשם הפנה להחלטות אחרות, לתמיכה בטענותיו: ברע"פ 2486/19 **נאטור נ' מד"י** (11.4.19), שם הסתפק בית המשפט המחוזי ב-12 חודשי מאסר בגין 3 אירועי אלימות חמורים כלפי בת הזוג, אך זאת בשל שיקולי שיקום שעלו מן התסקירים; ברע"פ 8833/15 **פלוגי נ' מד"י** (23.12.15) דובר ב-3 אירועי אלימות חמורים, שכללו מכות, בעיטות, וגרירת המתלוננת בשיערה, תוך גרימת חבלות. בבית המשפט קמא הוטל מאסר על תנאי, אך בבית המשפט המחוזי הוחמר העונש ל-7 חודשי עבודות שירות, וערעורו לבית המשפט העליון על חומרת העונש, נדחה. עוד הופנית לגזרי דין שבחלקם התקיימו שיקולי שיקום ועל כן אינם רלוונטיים לענייננו.

14. מסכת האלימות שחוותה המתלוננת מידי הנאשם במהלך תקופת נישואיהם הקצרה, אכן מזעזעת. עדותה לפני הותירה רושם מטלטל של מי שהאלימות הפכה לשגרת יומה וחיה במצב תמידי של פחד מפני התפרצויות הזעם של הנאשם, שהופיעו בתכיפות גבוהה, ובאופן בלתי צפוי. ניתן היה להתרשם במהלך עדותה הארוכה, כי מדובר במי שכהו חושיה - פשוטו כמשמעו - מרוב סבלה, עד שהתקשתה למקד כל אירוע לעצמו, בשל ריבוי המקרים בהם שימשה שק חבטות עבור הנאשם.

15. לא ניתן להתעלם מפער הכוחות בין הנאשם והמתלוננת, אשר במקרה זה התבלט. בעוד שהנאשם גדול מידות והתנהגותו כוחנית, הותירה המתלוננת רושם ברור של שביריות, עדינות, וחולשה גופנית. באלה היה כדי ללמד עד כמה פחדה מפניו, ועד כמה חסרת אונים היתה מול התפרצויותיו האלימות.

16. הנאשם נהג כלפי המתלוננת בשתלטנות רודנית, וכל סטייה שלה מהתנהלות לפי רוחו, גררה אלימות. כשהעזה להוריד מאצבעה את טבעת הנישואין, התעורר כעסו; כשיחקה במכשיר הטלפון שלה, נטל אותו בכוח ושרר אותו; בכעסו הרב נעל אותה פעמיים בחדר, ובאחר המקרים נאלצה לברוח דרך החלון לבית הוריה; גם לאחר מכן, לא בחל באיומים חמורים עליה, על מנת להפחידה ולגרום לה לשוב לביתם.

17. הנאשם נטפל בכל אחד מן האירועים לשיערה הארוך של המתלוננת, משך בו בחוזקה עד כדי תלישת שיערות, גרר אותה בשיערה, ואף איים כי ישרוף אותה בכך שקירב מצית לשיערה. המתלוננת העידה כי באותו אירוע, הנאשם החל לשרוף מעט משיערה בפועל. מעשיו אלה מלמדים על אכזריות ורשעות כלפיה, במטרה להפחידה כי יפגע מראיה, וזאת מעבר להשפלתה.

18. באחד האישומים הרהיב הנאשם עוז לאיים על המתלוננת בפגיעה ברכושו של אחיה, ובכך משנה חומרה, שכן הגדיל את מעגל הנפגעים מהתנהלותו האלימה. יש להניח כי הידיעה שגם לאחיה נשקפת סכנה מצד הנאשם, רק הוסיפה על כאבה ובהלתה של המתלוננת.

19. עולה מכתב האישום ומהעדויות, כי לא פעם ברחה המתלוננת לבית הוריה, ונשארה שם למשך תקופה, אך בשל שידולי הנאשם, ומטעמים מובנים, הסכימה בכל פעם לחזור לחיים משותפים, וכך התנהלו חייה בתוך מעגל האלימות, עד שפנתה למשטרה.

20. מעשים כמו אלה שביצע הנאשם, מחייבים התייחסות הולמת שתביע את סלידת בית המשפט מהם. אני סבורה כי ישנה חומרה מיוחדת בריבוי האירועים שהפכו את חיי המתלוננת לגהינום, שבועיים בלבד לאחר יום נישואיה, ומאז ועד לפרידתה ממנו.

21. ב"כ הצדדים הסכימו כי יש מקום לקבוע מתחם מאוחד לכלל האישומים, היות שמדובר בפרשה אחת ובעבירות שבוצעו תוך פרק זמן לא ארוך.

22. לאחר ששקלתי את מכלול העבירות, ובשים לב למדיניות הענישה הנוהגת במקרים הדומים שהוצגו, אני קובעת כי המתחם ההולם הכולל נע בין 24 ל-48 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

23. לנאשם אין כל עבר פלילי ועובדה זו תישקל לזכותו. עולה כי מדובר בצעיר העובד באופן יציב, לפרנסתו.

24. כפי שנכתב קודם, הנאשם שוהה במעצר מעל שנה, ויש להניח כי ההליך טלטל את חייו. לטענתו, קודם למעצרו טיפל באמו החולנית, וכעת נשארה ללא סיוע.

25. לצד זה, הנאשם לא ביקש כי ינתן תסקיר, לכן לא עומדת מול בית המשפט תמונה מלאה של דמותו וקורותיו. כמו כן, לא ניתן לשקול שיקולי שיקום, באין מעורבות טיפולית כלשהי.

26. אני סבורה כי מסכת אלימות חמורה ומתמשכת כמו זו שלפנינו, מלמדת מתוכה על הצורך הדחוף בטיפול. לפיכך, והגם שלא ניתן תסקיר, הדעת נותנת שכל זמן שהנאשם לא עבר טיפול עומק בדפוסיו האלימים, נשקפת מצדו סכנה ממשית להישנות העבירות.

27. במהלך המשפט עלה בבירור כי הנאשם כלל אינו מכיר בחומרת מעשיו, ולצד הודאתו לא ניתן להתעלם מכך שהוא רואה עצמו כמי שטיפל במתלוננת ודאג לה, ולא כמי שנהג כלפיה באלימות. גם בדברו האחרון בחר לחזור על עמדתו לפיה המתלוננת היא זו שיש לה "בעיה", ואילו הוא זה שנחלץ לטפל ולעזור לה. כשנתבקש להתייחס לעבירות, טען כי כתב האישום "מוגזם". לא נשמעו מפיו דברי התנצלות, או אמפתיה, שלא לומר בקשת סליחה. לצערי, אני מוצאת כי בעומקו של דבר, הנאשם אינו מכיר באשמתו.

28. בנסיבות הללו, יש לגזור את הדין על פי עקרון ההלימה.

29. סופו של דבר, אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. 36 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו מיום 19.3.22 עד היום.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי גופה של בת זוגו.

ג. 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות איומים.

ד. הנאשם יפצה את המתלוננת בסך של 20,000 ₪, אשר יופקדו במזכירות ב-10 תשלומים חודשיים שווים, החל מיום 1.8.23 ובכל 1 לחודש עוקב.

מוצג דיסק ת/3 הוחזר לידי התביעה.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ג' אייר תשפ"ג, 24 אפריל 2023, במעמד הצדדים.